

Studenti zdravotnické školy byli na zkušence v Rakousku

Trvalý a osobnější přístup sestřiček přispívá k lepšímu duševnímu zdraví seniorů

KATEŘINA KREJČOVÁ

Tábor – Dobrá znalost německého jazyka a odborná praxe byly hlavními požadavky na studenty tábořské střední zdravotnické školy, aby se mohli ucházet o stáž v rakouských zařízeních sociálních služeb. Osm z nich se šesti píseckými kolegy strávilo jedenáct dní na studijním pobytu v domovech pro seniory. O své poznatky a dojmy z rakouského zdravotnictví se studenti podělili při včerejší přednášce v budově zdravotnické školy.

„Naši studenti ze čtvrtého ročníku se dostali do domovů pro seniory v Breitenfurtu a Laxenburgu. Obě skupinky si připravily prezentace a prostřednictvím přednášky si vyměňují zkušenosti se studenty z Písku, kteří byli zase v jiných městech,“ upřesnila smysl workshopu učitelka Jindřiška Černá.

Veliký zájem

Do Laxenburgu se dostala i Markéta Slabová. Než se přihlásila na stáž, měla zkušenosti z domu s pečovatelskou službou v Milevsku.

„Byla jsem tam na praxi celkem asi šest týdnů a starala se o ležící pacienty. Pomáhala jsem jim s hygienou, píchala inzulin či analgetika. Z tohoto popudu jsem se přihlásila do tohoto projektu,“ popsala Markéta Slabová zkušenosti, které jí pomohly do Rakouska.

Velmi pozitivně hodnotila ojedinelý přístup zdravotníků ke klientům. „Klienti mají v Rakousku například tu výhodu, že mohou spát, do kolika chtějí, a prakticky si i dělat, co chtějí. Sestřičky se o ně starají,“ začala Markéta Slabová s pozitivní na adresu rakouských sousedů.

„Tady v Čechách se sestřičky lidí zeptají, jestli něco nepotřebují, a jdou si dělat svoji další práci. Tam se seniory tráví veškerý čas,“ vypráví studentka a dodává: „Když měly směnu, povídaly si s nimi, ptaly se jich na rodinu... Prostě neustále byly u nich a vymýšlely jim různé aktivity.

NOVÁ ZKUŠENOST. Markéta Slabová, Tereza Strelcová, Kateřina Jílková a Linda Šustrová na včerejším workshopu na tábořské střední zdravotnické škole seznámily posluchače se svými zkušenostmi z domova pro seniory v rakouském Laxenburgu. Foto: Deník/K. Krejčová

Studenti zdravotních škol z Tábora a Písku na stáži v Dolním Rakousku

- pořadatelem odborné stáže byla Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR ve spolupráci s rakouskou asociací Lebenswelt Heim, Bundesverband der Alten und Pflegeheime Österreichs
- na pobyt se dostalo osm studentů z Tábora a šest z Písku, konal se od 11. do 22. listopadu 2012
- projekt nyní pokračuje organizací workshopů na obou jihočeských školách, včera se uskutečnil v Táboře, 25. ledna v Písku
- studenti si formou prezentace vyměnili své poznatky, podstatou workshopů jsou prezentace představující daný domov pro seniory
- před odjezdem na odbornou stáž absolvovali všichni přihlášení účastníci dvouletý vzdělávací kurz, na němž se seznámili s vlastním projektem, místy plánované realizace stáže, se systémem poskytování sociální a zdravotní péče a s denní činností zdravotnického personálu v Rakousku i s novými trendy v poskytování péče

Nacvičily s nimi například vystoupení s květinami. Na psychologický stav seniorů to mělo obrovský vliv. Jejich průměrný věk byl přes osmdesát let, nejstarší paní měla sto čtyři. Mnohdy už proto byli sami a zájem lidí okolo jim hodně pomáhal,“ zhodnotila Markéta Slabová.

Krev berou doktoři

Možnost poznat zdravotnictví v Rakousku a procvičit si cizí jazyk zaujala také Ivetu Čiperovou, která odcestovala do Breitenfurtu.

„Dělali jsem tam prakticky

vše, kromě toho, že jsme nebrali krev. To si tam totiž obstarávají sami doktoři. Také jsme nesměli psát do dokumentace,“ dělí se o své dojmy Iveta Čiperová. „Starali jsme se o lidi s demencí. Ti byli na patrech rozdělení podle jejich stádia. Tam, kde jsem byla já, to bylo nejhorší,“ dodává studentka.

Nabyté poznatky z Breitenfurtu může porovnat s Domovem důchodců v Bechyni, kde byla na povinné školní praxi.

„U nás v republice jsou problémy financie. U těchto zařízení je to více než patrné. V Rakousku bylo vidět, že na ni-

čem nešetří, hlavně co se týče materiálu. Také mi přijde, že na pacienty mají rozhodně více času. Jdou za nimi, posadí se k nim a povídají si s nimi. V Čechách sestřičky chodí a rozdávají i jídlo. Tam na to mají místnost a při jídle se o seniory starají ošetřovatelky, které je nakrmí. Sestry mezitím píšou dokumentaci, aby se poté mohly klientům opět věnovat,“ hodnotí Iveta Čiperová s tím, že personál si umí u seniorů vybudovat důvěru. „Myslím si, že lidé tam nacházejí domáctější prostředí. Navíc má každá sestra na starost jen určitý počet seniorů, takže se dobře znají a mají k sobě důvěru,“ míní.

Doplnila, že další rozdíl spatřuje v tom, že výživu nepodávají sestřičky do žíly na ruce, ale injekci zasouvají pod kůži na břicho.

Změnila přístup

„Tato zkušenost mi přinesla určitě lepší přístup ke starým lidem. Dříve jsem si od nich držela spíše odstup. Nyní vím, že každý je úplně jiný. Někteří byli strašně milí, jiní si k sobě nikoho nepustili. Každý je individualitou a péči potřebuje více než mladý člověk,“ poznala Iveta Čiperová.

Nebáli se mluvit

Své studentky na stáž připravovala a na místo doprovodila učitelka českého a německého jazyka Jindřiška Černá. Podle jejích slov byla některá z děvčat rozhodnutá, že pojedou, jiná musela trochu popostrčit. Na jejich výkon je ale hrdá.

„Procvičovala jsem se studenty hlavně slovní zásobu a terminologii. Postupy jinak znají z praxe. I přesto, že studentky a jeden student byli připraveni, prohodili občas nářečí a zažili i vtipné situace. Vše ale zvládli moc dobře a nebáli se mluvit,“ chválí Jindřiška Černá. Nejvíce se jí zamlouval kolektiv v Breitenfurtu. „Bylo to tam velice vstřícné, navíc hodně zaměstnanců pocházelo ze země bývalé Jugoslávie,“ uzavírá Jindřiška Černá.